

Osmínohý kazatel

Znáte to, stojíte při mši u oltáře, snažíte se soustředit, ale všechno jako by vám v tom bránilo. Myšlenky odbíhají, k tomu ještě přišerná zima a varhaník bez hudebního sluchu... A právě v tuto chvíli jsem si všiml velikého pavouka, který si to zamířil právě k mé noze.

No na tom není nic divného, v našich kostelích je pavouků více než věřících. Ale tenhle pavouk byl něčím zajímavý. Táhl za sebou ohromný chuchvalec prachu a pěkně se při tom naparoval. V první chvíli člověka napadne: „Fuj, hnus jeden nechutný! A ještě špinu po našem útulném kostelíčku tu roznášet bude! Chcipni, potvor!“ A noha se už chystá bezbranného členovce bez milosti zašlápnout. Ale ukončíte pavoučí život před zraky celé farnosti během nedělní bohoslužby a zpívejte při tom ještě Otče náš...

A tak pavouk mezitím dovlekl své bohatství ke zdi a jen malý schůdek ho již dělí od temného kouta za oltářem, kde se již dlouho neuklízelo a kde má své špinavé království. Snaží se vyšplhat těch pár centimetrů na schůdek, ale obrovský chuchvalec prachu mu v tom brání a pořád ho stahuje dolů. A teď se mu zamotal do jeho dlouhých nohou, takže se ho milý pavouček nemůže zbavit, ani kdyby chtěl.

V našich kostelích je pavouků více než věřících

Jak věrně mi v tu chvíli připomíná člověka, který si také tak rád zakládá na věcech, které mu brání v cestě vzhůru. Jak mi ten pavouk připomíná mě samotného. S rancem špíny, o které tak málo s Bohem rozmlouvám a kterou mnohdy ani nevidím, se pokouším sám svými silami vyšplhat vzhůru.

Po skončení bohoslužby se vracím ke schůdku a osvobozuji spoutaného pavouka od chuchvalce prachu. Jakmile cítí, že je svobodný, hbitě vyleze na schůdek a utíká do neprobádaných končin za oltářem. A já poklekám před oltářem a se stejnou vděčností děkuji Pánu, který místo aby nás zašlápl i s našimi ranci špíny, umírá za nás na kříži a osvobozuje nás svými svátostmi, abychom jeho oběti byli očištěni a svobodní. Zkusím se v postní době ohlédnout, co všechno s sebou vláčím, a více prosit našeho Pána, aby ty všechny chuchvalce odstranil.

A pak že pavouci nemají v kostele co dělat! Takové názorné kázání jako dnes jsem ještě neslyšel od žádného pana faráře. A ještě jedno rozhodnutí tento pavouk přinesl do naší farnosti. Domluvili jsme se s kolegy ministranty, že konečně uklidíme nepořádek za oltářem! Pak už nám bude kazat zase jen pan farář.

Hromy a hromnice

Zajisté jste si povšimli, velevážení kolegové ve službě u oltáře, onoho půvabného data druhého druhý. Nepochybně vám také neuniklo, že tento den vyniká z kalendářní jednotvárnosti a honosí se jakýmsi svátkem. A jsem přesvědčen, že většina z vás by mi dokázala říci nejen jeho lidový název – Hromnice – ale i oficiální jméno – Uvedení Páně do chrámu.

Jen kratičce se zastavme u označení Hromnice. Název podle mého mínění vznikl od toho, že se při tomto svátku žehnají svíce, které se pak přinášejí do kostela v průvodu. Ony svíčky si pak lidé odnášejí domů a v dobách, kdy vznikala lidová označení různých svátků, tyto svíčky zapalovali při modlitbě – například za bouřky.

ani teepee většinou hromosvody nemívají. Těmto svícím se pak začalo říkat „hromnice“ a posléze daly název i samotnému svátku. Vratme se však k „úřednímu jménu“.

To vypovídá o historické události, kterou popisuje i evangelium tohoto dne: „Když nadešel den jejich očišťování podle Moj-

zachtělo nebo že by tam měli náhodou cestu. Chtěli splnit povinnost, kterou jim ukládal Zákon.

Otevřeme-li třetí knihu Mojžíšovu, najdeme v její 12. kapitole, že se tak mělo stát čtyřicet dní po narození – a těch dní se skutečně od Vánoc dopočítáte. A jako jiné předpisy, nebylo ani toto ustanovení samoučelné, ale mělo svůj smysl. Čtyřicet dní je doba, po kterou by měla maminka po narození dítěte odpočívat; také se jí říká „šestinedělí“. A proč měli

rodiče přijít s dítětem do chrámu? Především proto, aby si připomněli, že oni sami nejsou jediní, komu novorozeně za svůj život vděčí. Proto, aby nezapomínali na vděčnost za nový život.

Snad by se nám to zdálo samozřejmé, že se za něco takového, jako je narození dítěte, sluší poděkovat. Ale můžeme si být jisti, že mnoha lidem to samozřejmě není. Jen si sáhneme do svědomí, zdali nejsou naše modlitby náhodou spíše prosebné než děkonné...

Ježíš Kristus se narodil jako Žid a vyrůstal ve společenství židovského národa

Nám to může znít komicky či pověrečně, ale vezměme v úvahu, že hromosvod tu není odnepaměti a v době před jeho vynalezením nezbýlo lidem jiné řešení, než se za bouřky modlit. To jste si možná vyzkoušeli např. na táboře pod stany, když se strhla bouře; cely

žíšova Zákona, přinesli Ježíše do Jeruzaléma, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně...“ (Lk 2,22n) Josef s Marií tedy přinesli Ježíše do jeruzalémského chrámu, tehdy jediného Božího chrámu na celém světě. A neudělali to proto, že by se jim

CHLUBIT SE MINISTROVÁNÍM?

Ahoj, velmi rád ministruji, ministroval jsem již ve velmi mnoha kostelech a dosud s tím pokračuji, strašně mě to baví. Také občas dojíždím do zapadlého kostela, kde jsem jediný ministrant a také první ministrant po více než deseti letech. Jsem z toho velmi nadšen, všichni mě mají za velice horlivého ministranta. A když se o ministrování hodně bavím s někým, kdo k tomu nemá vztah, tak mám pocit, že se tím chlubím. Je tohle pýcha? Nemám o tomhle vůbec mluvit? Navíc si neustále hledám kamarády – ministranty, protože skoro vždy, když někde jsem, patřím k nejstarším nebo trpím vysokým věkovým rozdílem. Rodiče také tvrdí, že se nemám věnovat pořád jedné aktivitě. Jak tohle mám dělat, abych nic nemusel omezovat a vše bylo OK?

Vojta, 18 let

Určitě chválím, že ti není jedno, jestli je kněz ve vaší farnosti na všechnu službu sám. Jen si myslím, že ministrování není povolání na volné noze. To znamená, že stát se ministrantem není něco jako stát se hercem a jezdit po divadlech. Ministrování je především služba vlastní farnosti, při které se ale nestačí jen obléct a perfektně obsloužit kněze. Jde o mnohem víc.

Jsi už dospělý, proto si myslím, že by ses měl místo ministrantské turistiky věnovat spíš své farnosti, ve které žiješ, určitě to hodně potřebuje. Porad' se o tom především s knězem nebo jinými lidmi, kteří tvoří farnost a nebo další spojené farnosti znají a už v nich nějak slouží (lektoři, kostelníci, ...). Vzhledem k tvému věku bych to viděl spíš na vedení nějaké družiny dětí, když ne právě v rámci ministrování, tak třeba ve Skautu, Orlu, třeba tam pak nějaké kandidáty najdeš. Postupem času bys

tak mohl vychovat a dát prostor mladším klukům – ministrantům. Tvou radostí pak nebude to, že ministruješ sám a všude, ale že tato služba bude mít ve vaší farnosti pokračování (a takovým výsledkem už se pak můžeš bez obav chlubit :-). Přitom buď pořád v kontaktu s knězem a dalšími místními zkušenými lidmi, aby aktivity ministrantů navazovaly na akce ve farnosti (například roznášení betlémského světla, program na Den matek a podobně). V kontaktu buď ale taky s vedoucími ministrantů z jiných farností a samozřejmě s Tarsiciem, který propojuje přes čtyři tisíce podobných nadšenců.

Něco rozjet s druhými a hlavně s dětmi není vůbec lehké. Určitě je lehcí věnovat se jen sám sobě. Ale přeju ti, abys s vlastním nasazením a s pomocí druhých dokázal předat štafetu svého nadšení dál!

otec Jiří Kaňa

foto otec Antonín Forbelský

Otevřeli jste už někdy Starý zákon? Možná se vám zdálo, že těch předpisů je tam až příliš mnoho a jsou až příliš detailní. Možná vás napadlo, že Starý a Nový zákon jdou jen těžko dohromady – Starý zákon se samými „musíš“ a „nesmíš“ se nám nerýmuje s novozákonními texty o lásce. A třeba jste si říkali, že by nebylo od věci celý ten Starý zákon škrtnout, vymazat a vypustit z Písma.

Nebyli byste jediní; takové pokusy už tu byly. A vždycky ztroskotaly na tom, že jejich navrhovatelé neuměli Starý zákon správně číst. Nečetli v něm právě ve světle Nového zákona, a zvláště evangelií.

Vezměme v úvahu jeden fakt: Ježíš Kristus se narodil jako Žid a vyrůstal ve společenství židovského národa. Své nejbližší spolupracovníky – apoštoly – si vybíral právě mezi svými soukmenovci. Židovský národ byl totiž Bohem vyvolan a veden k tomu, aby z něj přišel na svět Boží Syn.

Čím byl veden? Především Zákonem, tedy věrností tomu, čemu dnes říkáme Starý zá-

Staronový zákon

S předpisy Zákona je to asi tak, jak to vyjadřuje nápis na některých místech a místnostech: „Slušní lidé zde nekouří a ti ostatní to mají zakázáno“. Někomu by třeba ani nenapadlo něco takového udělat, kouřit druhým lidem pod nos, ale těm silným a bezohledným kuřákům je to třeba připomenout.

Tento soubor biblických knih, zabírající dobu od prvopočátků světa do 2. století před Kristem, by se dal shrnout do jedné věty: Nezapomeňte na Boha.

Izraelské dědictví

Jen se podívejme, kde skončily národy, jejichž jména známe ze starozákonního vyprávění – současníci praotců židovského národa. Co po nich zbylo? Několik vykopávek a snad nějaká ta literatura. Už to, že se židovský ná-

Starý zákon se dá shrnout do jedné věty: Nezapomeňte na Boha

rod uchoval od prvopočátků až do Kristovy doby – ba dokonce až do současnosti – je vlastně malý zázrak. Za něj můžeme vděčit tomu, že Židé prožívali celý svůj život, každý den a takřka každý okamžik v sepeřetí s texty a předpisy Zákona. Když vykonávali nejrůznější modlitby, podstupovali rituální očišťování, přinášeli oběti, kontrolovali své jednání, měli na paměti: toto je náš Zákon a tento Zákon máme od Boha. Bůh je.

Až se někdy dostanete k tomu, že budete pečlivě číst Písmo – a radím vám, začněte Novým zákonem – najdete zde co chvíli odkaz na Starý zákon: „Jak bylo předpovězeno...“ „Jak bylo psáno...“ „Jak pravil prorok...“ Tak pochopíte, proč si Bůh připravoval starozákonní lid na přijetí novozákonních událostí. Ježíš Kristus se totiž z řad ostatních náboženských vůdců, zakladatelů, reformátorů a vůbec velkých osobností vymyká právě tím, že se na jeho příchod lidé připravovali a že se na něj těšili.

Nádoba Nového zákona

Už to někdo přede mnou řekl, ale já to rád zopakuji: Starý zákon můžeme chápat jako nádobu, jejímž obsahem je Nový zákon. Sama o sobě je prázdná, ale obsah se bez ní sotva udrží pohromadě.

Až někdy zabrousíte i do starozákonních stránek, vztahujte to, co se tam píše, na Krista. Není to vždy snadné, ale věřte mi, že se před vámi otevrou nové obzory. A broustí se bude i váš ostrovtip.

Úspěšně broušení přeje Zdeněk Držtka